

do osiągnięcia celu, ryzyko pojawia się niezależnie od woli jednostki. Myśl tę podjął prof. Gaś, określając ryzyko jako sytuację nieprzewidywalną, do której nie można dążyć.

Podsumowania i zamknięcia konferencji dokonał dr hab. n. med. Mirosław Jarosz, prof. WSEI. Pozytywnie ocenił referaty zaprezentowane w ramach sesji. Zwrócił uwagę na znaczenie dobrej teorii w działalności praktyków. Złożył także podziękowania osobom zaangażowanym w realizację projektu „Szkoła Kluczowych Kompetencji. Ponadregionalny program rozwijania umiejętności uczniów szkół ponadgimnazjalnych Polski centralnej i południowo-zachodniej”, zdecydowanie pozytywnie oceniając sam projekt.

MAGDALENA PARZYSZEK
Katedra Pedagogiki Rodziny KUL

KONFERENCJA
„STATUS PEDAGOGIKI RODZINY”
ODBYWAJĄCEJ SIĘ PODCZAS ZJAZDU
ZESPOŁU PEDAGOGIKI CHRZEŚCIJAŃSKIEJ
Lublin, 20 listopada 2013

20 listopada 2013 r. w Instytucie Pedagogiki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II odbył się zjazd Zespołu Pedagogiki Chrześcijańskiej działający pod patronatem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN. W czasie zjazdu odbyła się konferencja na temat: „Status pedagogiki rodziny”, poświęcona wspomnieniu śp. ks. prof. dr. hab. Józefa Wilka SDB (1937-2003) – długoletniego kierownika Katedry Pedagogiki Rodziny KUL, w dziesiątą rocznicę jego śmierci.

Spotkanie rozpoczęło się mszą św. odprawioną w kaplicy Matki Bożej Nadziei w Campusie Majdanek.

Otwarcia konferencji dokonał dyrektor Instytutu Pedagogiki – ks. prof. Marian Nowak. Wskazał na konieczność refleksji nad rodziną oraz jej statusem metodologicznym jako subdyscypliny pedagogicznej.

W programie konferencji znalazły się wystąpienia pracowników Katedry Pedagogiki Rodziny KUL oraz zaproszonych gości.

Dr hab. Danuta Opozda, prof. KUL, w referacie pt. „Pedagogika rodziny w ujęciu ks. prof. Józefa Wilka” wskazała status pedagogiki rodziny jako subdyscypliny.

Oznacza to uwzględnienie zagadnień związanych z instytucjonalizacją pedagogiki rodziny, jej miejscem w klasyfikacjach nauk i kontekstem – głównie metodologicznym. W tych obszarach można podjąć próbę porządkowania treści, wskazujących na udział ks. J. Wilka w rozwoju pedagogiki rodziny, oraz próbę analizy jego programu pedagogiki rodziny. Bieżącym wyzwaniem w kontekście założeń o paradygmatyczności w pedagogice jest próba odpowiedzi na pytanie o paradygmat, który był podstawą rozwoju refleksji tego naukowca nad wychowaniem w rodzinie.

Dr Barbara Kiereś w referacie pt. „Ksiądz prof. Józef Wilk jako rzecznik personalizmu integralnego w pedagogice” przypomniła postać Kierownika Katedry Pedagogiki Rodziny, który w swoim nauczaniu ujmował człowieka całościowo, w perspektywie życia przyrodzonego i nadprzyrodzonego. Jako fundament rozważań o rodzinie i wychowaniu w rodzinie przyjął tzw. adekwatną antropologię, którą stanowi personalizm tradycji realizmu filozoficznego, a dopełniał ją personalizmem wypracowanym na gruncie religii chrześcijańskiej. Takie ujęcie zostało wypracowane w ramach cywilizacji łacińskiej i europejskiej tradycji pedagogicznej, której ks. prof. J. Wilk był kontynuatorem. Dr Magdalena Parzyszek zwróciła uwagę na wychowanie religijne w ujęciu ks. prof. J. Wilka, ukazując je jako zanurzone w wychowaniu ogólnym. Rozpoczyna się ono tam, gdzie doświadcza się miłości. Poszerza ono zakres postrzegania samego siebie i otaczającego świata. Pozwala otwierać się na miłość bez ograniczeń (nieśmiertelność). Sprawia, że człowiek może odkrywać swoje powołanie do życia z Bogiem w wieczności.

Dr Katarzyna Braun ukazała Księdza Profesora jako Duszpasterza – Wychowawcę – Nauczyciela. Wychodząc z domu rodzinnego i wynosząc stamtąd religijność, umiłowanie wartości rodzinnych, otwartość na drugiego człowieka, wszedł na drogę kapłaństwa, które traktował jako służbę Bogu i człowiekowi. Dr hab. Alina Rynio, prof. KUL, w referacie pt. „Wartość dziecka w ujęciu ks. prof. J. Wilka” wskazała na godność dziecka, jego prawa i znaczenie tak w życiu rodziny, Kościoła, jak i całego społeczeństwa. Wyraziła też troskę o należyte wychowanie młodego pokolenia.

Głos zabrali także przyjaciele i uczniowie ks. prof. Józefa Wilka, m.in.: ks. prof. dr hab. Andrzej Maryniarczyk – kierownik Katedry Metafizyki KUL, ks. dr hab. Janusz Miąso, prof. UR, ks. prof. Marian Nowak – dyrektor Instytutu Pedagogiki KUL i dr hab. Alina Rynio, prof. KUL – kierownik Katedry Pedagogiki Chrześcijańskiej KUL.

Wspomnienie osoby i dzieła ks. prof. Józefa Wilka w dziesiątą rocznicę jego śmierci było dla całego środowiska okazją do przywołania dorobku Księdza Profesora w zakresie pedagogiki rodziny, a także podjęcia refleksji nad statusem metodologicznym pedagogiki rodziny jako subdyscypliny pedagogicznej.